

דִּילְמָא צְלוּתָא הָיִית אָמַר, אִו מְרַחֵשׁ בְּתַלְמוּדָךְ.
 אָמַר לֹוּן, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יָדִין לָכוּ לְבַךְ זְכוּ.
 אָבֵל אִימָא לָכוּ. יוֹמָא חַד הָיִינָא אָזִיל בְּאַרְחָא,
 אֲשַׁבְחָנָא חַד בַּר נָשׁ, וְאַקְדִּימָנָא לִיה שְׁלָם.
 וְהָהוּא גַבְרָא הָוָה לְסָטִים, וְקָם עָלֵי, וְצַעַר לִי.
 וְאַלְמָלֵא דְאַתְתְּקַפְנָא בֵּיה אֲצַטְעָרְנָא. מִהָהוּא יוֹמָא
 נְדַרְנָא, דְלֹא לְאַקְדָּמָא שְׁלָם, בַּר לְבַר נָשׁ זַפְאָה.
 אֲלֵא אִי יִדְעָנָא בֵּיה בְּקַדְמוּתָא, בְּגִין דִּיכִיל לְצַעְרָא
 לִי, וְיִתְתַקַּף בִּי בְּחִילָא. בְּגִין דְּאָסִיר לְאַקְדָּמָא שְׁלָם
 לְבַר נָשׁ חֲתִיבָא. דְּכָתִיב, (ישעיה מט) אִין שְׁלוֹם אָמַר
 יִי לְרַשְׁעִים.

וְהָהוּא שְׁעָתָא דְחַמִּינָא לָכוּ, וְיַהֲבִיתוּ לִי שְׁלָם וְלֹא
 אֲתִיבָנָא לָכוּ. חֲשִׁידְנָא לָכוּ. בְּגִין דְלֹא
 חַמִּינָא בְּכוּ מַצּוּה דְאַתְחִזִּי לְבַר. וְהָיִינָא כְּמוּ כִּן

לשון הקודש

אם הפרתנו פראשונה, משום שיכול
 לצער אותי ויתגבר עלי בכת, משום
 שאסור להקדים שלום לאיש רשע,
 שכתוב (ישעיה מט) אין שלום אמר ה'
 לרשעים.

ואזתה השעה שראיתי אתכם ונתתם
 לי שלום ולא השבתי לכם, חשדתי
 אתכם, משום שלא ראיתי בכם מצוה
 שבראית בחוץ, וכמו כן הייתי חוזר על

אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר
 תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם,
 הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לבך זכות.
 אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך
 בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו
 שלום, ואותו איש היה שודד, וקם עלי
 וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו
 הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא
 להקדים שלום, רק לאדם צדיק, אלא

מִתְהַדְרַת תְּלַמּוּדָאֵי. אֲבָל הַשְּׂתָא דְחַמִּינָא בְּכוּ דְאֵתוּן
וּפְאִין, הָא אֲרַחָא מִתְתַקְנָא קֳדָמִי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מִזְמוֹר לְאֶסְפָּה אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל
אֱלֹהִים לְבָרִי לִבְבִי. הָא חֲזִי, קֳדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
עָבַד יְמִינָא וְעָבַד שְׂמָאֲלָא, לְאַנְהָנָא עֲלֵמָא. חַד אֶקְרִי
טוֹב וְחַד אֶקְרִי רָע. וּבִתְרִין אֵלִין אֲתַכְּלִיל בְּרִנְשׁ,
וְאֲתַקְרִיב בְּכֵלָא.

וְהֵהוּא רַע דְּאִיהוּ שְׂמָאֲלָא, אֲתַכְּלִילוּ בֵּיה עֲמִין
עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְאֲתִיְהִיב
בְּסִטְרָא דְלַחוֹן. בְּגִין דְּאֵינוּן עֲרִילֵי לְבָא, וְעֲרִילֵי
בְּשָׂרָא, וְלֹאֲסַתְּאֲנָא בֵּיה. אֲבָל בְּיִשְׂרָאֵל מַה כְּתִיב,
אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

וְאִי תִימָא לְכַלְהוּ, לָאוּ. אֵלָא לְאֵינוּן דְּלֹא אֲסַתְּאֲנִי
בְּתַדִּי הֵהוּא רָע. דְּכְתִיב, לְבָרִי לִבְבִי. בְּגִין דְּדָא

לשון הקודש

נְכַלְל הָאָדָם, וְהִתְקַרַב בְּכָל.
וּבְאֹתוֹ הָרַע, שֶׁהוּא הַשְּׂמָאֵל, נְכַלְלוּ
עֲמִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת וְנִתְּנָן בְּעַד
שְׂלָהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם עֲרִילֵי לֵב וְעֲרִילֵי בְּשָׂר
וְלֹהֲטָמָא בּוּ. אֲבָל בְּיִשְׂרָאֵל מַה כְּתוּב?
אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

וְאֵם תֹּאמַר, לְכָלֶם? לֹא, אֵלָא לְאוֹתָם
שְׂלֵא נְטָמָאִים עִם אוֹתוֹ הָרַע, שְׂכַתוּב

תְּלַמּוּדֵי, אֲבָל עֲכָשׁוּ שְׂרָאִיתִי אֲתַכֶּם
שְׂאֵתֶם צְדִיקִים, הִנֵּה הַדְּרֵךְ מִתְתַקְנָת
לְפָנֵי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מִזְמוֹר לְאֶסְפָּה אֶךְ
טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרִי לִבְבִי. בֹּא
רְאֵה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה אֶת הַיְמִין
וְעֹשֶׂה שְׂמָאֵל לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם. אַחַד
נִקְרָא טוֹב, וְאַחַד נִקְרָא רָע. וּבְשֵׁנֵי אֵלֶּה

טוב וְדָא רַע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲזוֹדֵייהוּ, וְרַע לְעַמּוּן
 עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. אַךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין
 לְאַדְפָּקָא בֵּיהּ. וּבְהַאי אֲתִדְפָּקוּ יִשְׂרָאֵל, בְּרוּזָא עֲלָאָה,
 בְּרוּזָא דְמְהִימְנוּתָא, לְמַתְוֵי כֻּלָּא חַד.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זַכָּאִין אַנְן, דְּלֹא שִׁבְשַׁנָּא בָךְ. וְהָא
 קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׂדֵרְךָ לְגַבְנָן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 בְּגִין דְּטוֹב הוּא לְיִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל אֵית לֹון חוֹלְקָא
 בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. לְמַחְמֵי עֵינָא בְּעֵינָא חִיזוּ
 יְקָרָא. בְּמָה דְכָתִיב, (ישעיה נב) **כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב**
יְי צִיּוֹן. בְּרוּךְ יְי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (ע"ב פרשת מקץ).

פְּרַשְׁת וַיִּגַּשׁ אֵלָיו

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וְגו', רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח, (ישעיה ס) **כִּי**
אַתָּה אָבִינוּ כִּי אֲבָרְתָם לֹא יִדְעֵנוּ וַיִּשְׂרָאֵל לֹא
וַיִּפְרְעוּ אַתָּה ה' אָבִינוּ גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׂמֹךְ. הָאֵי קָרָא

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

לְיִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל חֵלֶק לְעוֹלָם הַזֶּה,
 וּבְעוֹלָם הַבָּא לְרֵאוֹת עֵין בְּעֵין אֵת מְרָאָה
 הַכְּבוֹד, בְּכַתוּב (ישעיה נב) **כִּי עֵין בְּעֵין**
יִרְאוּ בְּשׁוּב ה' צִיּוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן.

פְּרַשְׁת וַיִּגַּשׁ אֵלָיו

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר
 פָּתַח, (ישעיה ס) **כִּי אַתָּה אָבִינוּ כִּי**

לְבָרֵי לֵבָב, מְשׁוּם שֶׁזֶה טוֹב וְזֶה רַע. טוֹב
 לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְרַע לְעַמּוּם עוֹבְדֵי
 כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. אַךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל בְּרֵי
 לְהִדְבֹק בּוֹ, וּבְזוֹה נִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד
 עֲלִיּוֹן, בְּסוּד הָאֱמוּנָה, שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה אַחֲד.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִינוּ שְׁלֹא טְעִינוּ בָךְ,
 וְהָרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁלַח אוֹתְךָ
 אֵלֵינוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מְשׁוּם שֶׁטוֹב הוּא

אִיִּקְמוּהָ, אֲבָל תָּא חַיִּי, כִּד בְּרָא קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
עֲלֵמָא, כֹּל יוֹמָא וְיוֹמָא, עֶבֶד עֲבִידתָּא בְּדָקָא חַיִּי.
בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא כְּמָה דְאַעֲטְרִיד. בִּיּוֹן דְאַתָּא יוֹמָא
שְׁתִּיתָּאָה וְאַעֲטְרִיד לְמַבְרִי אָדָם, אַתָּת אֲזִרִיתָּא
קַמִּיהָ. אַמְרָה (קַמִּי קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא). הָאִי אָדָם דְאַתָּת (דף רה ע"ב)

בְּעֵי לְמַבְרִי, זְמִין הוּא לְאַרְגֻזָּא קַמְדָּ. אֲלֵמְלָא לָא
תְּאַרִיד רֻגְזָךְ, טַב לִיהָ דְלָא יתְּבַרִי. אֲמַר לָהּ קִדְשָׁא
בְּרִידָא הוּא, וְכִי לְמַנְנָא אֲתַקְרִינָא אַרְךְ אִפְסִים.

אַלָּא, כֹּלָּא בְּאֲזִרִיתָּא אֲתַבְרִי, וְכֹלָּא בְּאֲזִרִיתָּא
אֲשְׁתַּכְּלָל. בְּגִין דְעַד לָא בְּרָא קִדְשָׁא בְּרִידָא
הוּא עֲלֵמָא, אֲתוֹן כֹּל אֲתוֹן קַמִּיהָ, וְעָאלוּ כֹּל חַד
וְחַד לְמַפְרַע.

עֲאֵלַת תִּיּוֹ. אַמְרָה קַמִּיהָ, רְעוּתְךָ לְמַבְרִי בִי
עֲלֵמָא, אֲמַר לָהּ לָאו, דְבִךְ זְמִינִין כְּמָה

לשון הקודש

הוא להרגיז לפגוע. אלמלא לא תאריך
רגזך, טוב לו שלא יברא. אמר לה
הקדוש ברוך הוא: וכי להנם נקראתי
אַרְךְ אִפְסִים?

אַלָּא הַכֹּל נִבְרָא בַּתּוֹרָה וְהַכֹּל נִתְקַן
בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם שְׁבַטְרָם בְּרָא הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כְּאוּ לְפָנָיו כֹּל
הָאוֹתִיּוֹת, וְנִכְנְסוּ כֹּל אַחַת לְמַפְרַע.
נִכְנְסָה תִיּוֹ, אַמְרָה לְפָנָיו: רְעוּתְךָ

אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו
אתה ה' אבינו נאלנו מעולם שמך.
הפסוק הזה פרושהו. אכל בא ראה,
כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם,
כל יום ויום עשה מעשהו פראוי בכל
יום ויום כמו שאריך. ביון שבא היום
הששי והאריך לברא אדם, באה לפגוע
התורה. אמרה ולפני הקדוש ברוך הוא:
האדם הזה שאתה רוצה לברא, עתיד

צְדִיקָא לְמִימַת, דְּכִתִּיב, (יחזקאל ט) וְהִתְוַיַּת תָּוּ עַל
מְצָחוֹת הָאֲנָשִׁים וְגו'. וְתַנִּינֵן, דְּכִתִּיב וּמִמְקוֹדָשֵׁי תַחֲלוֹ.
אַל תִּקְרִי מִמְקוֹדָשֵׁי, אֲלָא מִמְקוֹדָשֵׁי. וּבְגִין כֹּד עֲלָמָא
לֹא יתְבַרֵי בְךָ.

עֲאֵלוּ תִלַּת אֲתוּוֹן, שִׁי"ן, קו"ף, רי"ש, כָּל חַד וְחַד
בְּלַחֲדוּדֵי. אָמַר לְהוּ קְדָשָׁא בְרִידָּהּ הוּא, לָאוּ
אֲתוּוֹן כְּדָאֵי לְמַבְרֵי בְכוּ עֲלָמָא, דְּהָא אֲתוּוֹן אֲתוּוֹן
דְּאֲתִקְרִי בְכוּ שְׁקַר, וְשְׁקַר לָאוּ אִיהוּ כְּדָאֵי לְמִיָּקָם
קַמְאֵי, וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעֵלוּ פ"א צד"י, וְכֵן בְּלֵהוּ, עַד דְּמָטוּ אֲתוּוֹן לְאֶת
כ"ף. בִּיּוֹן דְּנִחַת כ"ף מֵעַל כְּתָרָא, אֲוֹדְעֵנּוּ
עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי וכו', עַד דְּאֲתִקְיִים בְּלֵא בְּאֶת בִּי"ת,
דְּאִיהוּ סִימֵן בְּרָכָה, וּבִיָּה אֲשֶׁתְּכִלֵּל עֲלָמָא וְאֲתִבְרֵי.

לשון הקודש

אֶת הָעוֹלָם, שְׁהָרֵי אַתָּן הָאוֹתִיּוֹת
שְׁנַקְרָא בְּכֵן שְׁקַר, וְהַשְׁקַר אִינוּ כְּדָאֵי
לְעַמֵּד לְפָנֵי, וְהִנֵּה פִרְשׁוּהָ.
וְנִבְנְסוּ פ"א צד"י, וְכֵן כָּלָן, עַד שֶׁהִגִּיעוּ
הָאוֹתִיּוֹת לְאוֹת כ"ף. בִּיּוֹן שְׁיַרְדֵּה כ"ף
מֵעַל הַכְּתָר, הַזְּדֵעֵנּוּ עֲלִיוֹנִים
וְתַתְּוֹנִים וכו', עַד שֶׁהִכֵּל הַתְּקִים בְּאוֹת
בִּי"ת, שֶׁהִיא סִימֵן בְּרָכָה, וְכֵה
הַשְׁתַּכְּלֵל הָעוֹלָם וְנִבְרָא.

לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם? אָמַר לָהּ: לֹא,
שְׁכַד עֲתִידִים בְּפִה צְדִיקִים לְמוֹת,
שְׁכַתוֹב וְהִתְוַיַּת תּוּ עַל מְצָחוֹת הָאֲנָשִׁים
וְגו'. וְשִׁנִּינוּ, שְׁכַתוֹב וּמִמְקוֹדָשֵׁי תַחֲלוֹ,
אַל תִּקְרִי מִמְקוֹדָשֵׁי אֲלָא מִמְקוֹדָשֵׁי.
וּמִשׁוּם כֹּד הָעוֹלָם לֹא יִבְרָא בְךָ.
נִבְנְסוּ שְׁלֵשׁ הָאוֹתִיּוֹת שִׁי"ן קו"ף רי"ש,
כָּל אַחַת וְאַחַת לְבִדְהָ. אָמַר לְהֵן הַקְּדוּשׁ
כְּרוּךְ הוּא: אֵינְכֵן כְּדָאֵיּוֹת לְבָרָא בְּכֵן

וְאִי תִימָא, דְּאֵלִיף אִיהוּ רִישָׁא דְכָל (אֵינִין) אֲתוּוֹן,
 (לֹא) יָאוּת אִיהוּ. אֶלָּא בְּנִין דְּאֲתִקְרִי בֵּיה אָרוּר
 (וּבְנִין דְּאֲתִקְרִי בֵּיה אָרוּר). וּבְנִין דָּא לֹא אֲתִפְרִי בֵּיה עֲלֵמָא,
 אִף עַל גַּב דְּאֵלִיף אִיהוּ אֶת דְּרוּזָא עֲלָאָה. בְּנִין
 דְּלֹא לְמִיתָב דּוּכְתָא לְסִטְרָא אַחְרָא דְּאִקְרִי אָרוּר,
 לֹא אֲתִפְרִי בֵּיה עֲלֵמָא. וְאַשְׁתַּכְּלַל בְּבִי"ת עֲלֵמָא,
 וּבִיה אֲתִפְרִי.

תָּא חַזִי, פִּי אַתָּה אֲבִינוּ, בְּנִין דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, בְּהֵאֵי
 דְּרָנָא אֲשְׁתַּכְּלַל וְאֲתִפְרִי. וּבַר נֶשׁ בֵּיה
 אֲתִפְרִי, וְנִפְק לְעֵלְמָא. פִּי אַבְרָהָם לֹא יִדְעֵנוּ, דְּהֵאֵי
 אִף עַל גַּב דְּבִיה קִיּוּמָא דְּעֵלְמָא. לֹא אֲשְׁתַּדַּל
 עָלָן, בְּמָה דְּאֲשְׁתַּדַּל עַל יִשְׁמַעְאֵל. דְּאָמַר, (בראשית י"ז)
 לֹא יִשְׁמַעְאֵל יִחְיֶה לְפָנֶיךָ. וְיִשְׂרָאֵל לֹא יִפְרֵנוּ, בְּנִין
 דְּכָל בְּרָכָאן דְּאַצְטְרִיד לְבְרָכָא לְבְנוֹי, שְׂבַק לְהֵאֵי
 דְּרָנָא לְבְרָכָא כְּלָהוּ.

לשון הקודש

בַּא רְאָה, פִּי אַתָּה אֲבִינוּ, מִשּׁוּם
 שְׁהַעוּלָם הִזָּה נִתְקַן וּנְבָרָא בְּדְרָגָה הַזֹּה,
 וְהָאֲדָם נְבָרָא בֵּיה וְנִצָּא לְעוֹלָם. פִּי
 אַבְרָהָם לֹא יִדְעֵנוּ, שְׁחֵרִי אִף עַל גַּב
 שְׂבֻו קִיּוּם הָעוֹלָם, לֹא הִשְׁתַּדַּל עֲלִינוּ
 כְּמוֹ שְׁהַשְׁתַּדַּל עַל יִשְׁמַעְאֵל, שְׂאָמַר לוֹ
 יִשְׁמַעְאֵל יִחְיֶה לְפָנֶיךָ. וְיִשְׂרָאֵל לֹא
 יִפְרֵנוּ, מִשּׁוּם שְׂכַל הַפְּרָכוֹת שְׁהַצְטְרִיד

וְאֵם תֵּאמַר שְׂאֵלִיף הִיא הִרְאָה שְׁל כָּל
 נְאוּתָן הָאוֹתִיּוֹת - וְלֹא נִצָּה הוּא. אֶלָּא
 מִשּׁוּם שְׁנִקְרָא בּוּ אָרוּר וּמִשּׁוּם שְׁנִקְרָא בֵּיה
 אָרוּר, וּמִשּׁוּם זֶה לֹא נְבָרָא בּוּ הָעוֹלָם,
 אִף עַל גַּב שְׂאֵלִיף הִיא אוֹת שְׁל סוּד
 עֲלִיוֹן. פְּדִי לֹא לְתַת מְקוּם לְצַד הָאֲחֵר
 שְׁנִקְרָא אָרוּר, לֹא נְבָרָא בּוּ הָעוֹלָם,
 וְנִתְקַן הָעוֹלָם בְּבִי"ת, וְכוּ הוּא נְבָרָא.

אתה ה' אבינו, דהא אנת קיימא עלן תדיר
 לברכא, ולאשנתא עלן, באבא דאשנתא על
 בנין בכל מה דאצטריך לון. גואלנו מעולם שמך,
 דהא אנת הוא גואל, דהכי אתקרי המלאך הגואל.
 ודא גואלנו מעולם שמך, שמך ודאי. תנינן, אין
 מפסיקין בין גאולה לתפלה, כמה דלא מפסיקין בין
 תפלה של יד לתפלה של ראש. דבעי למחוי דכלא
 חד, וזה אוקמוה.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו יתבי ליליא חד ולעאן
 באורייתא. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הא
 תנינן דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא, עבד עלמא
 תתאה בגוונא דעלמא עלאה. וכלא דא לקבל דא.
 (ד"א עיין זה בגין למחוי דא לקבל דא) ואיהו יקריה לעילא ותתא.

לשון הקודש

של יד לתפלה של ראש, שצריך
 להראות שכל אחד, והנה פרשנה.
 רבי יצחק ורבי יהודה היו יושבים
 לילה אחד ועוסקים בתורה. אמר רבי
 יצחק לרבי יהודה, הנה שנינו, שבאשר
 ברא הקדוש ברוך הוא את העולם,
 עשה את העולם התחתון כמו שהעולם
 העליון, והכל זה כנגד זה, וכדי להיות זה
 כנגד זה והוא כבודו למעלה ולמטה.

לברך את בניו, השאיר לדרגה הזו
 לברך את כלם.

אתה ה' אבינו, שהרי אתה תמיד
 עומד עלינו לברך ולהשגיח עלינו, כמו
 אב שמשגיח על הבנים בכל מה
 שצריך להם. גואלנו מעולם שמך, שהרי
 אתה הוא גואל, שבך נקרא המלאך
 הגואל, וזה גואלנו מעולם שמך, שמך
 ודאי. שנינו, אין מפסיקים בין גאולה
 לתפלה, כמו שלא מפסיקים בין תפלה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵכִי הוּא וְדָאֵי. וּבָרָא אָדָם עַל
פְּלָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה מ) אֲנֹכִי עָשִׂיתִי
אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי. אֲנֹכִי עָשִׂיתִי אֶרֶץ וְדָאֵי.
מָאֵי טַעְמָא עָשִׂיתִי אֶרֶץ, בְּגִין דְּאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי,
דְּאִיהוּ קִיּוּמָא דְעֵלְמָא, לְמַתְּוֵי נִלְאָ בְּשִׁלְיָמוּ חַד.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם
וְנוֹטִיָּהֶם רוֹקַע הָאָרֶץ וְצֹאֲצְאֵיהָ נוֹתֵן נְשָׁמָה
לָעָם עָלֶיהָ וְרוּחַ לַהוֹלְכִים בָּהּ. הֵאֵי קָרָא אוּקְמוּתָהּ,
אֲבָל, כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם, דָּא
קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְעִילָא לְעִילָא. דְּאִיהוּ בּוֹרֵא
הַשָּׁמַיִם, וְאַתְקִין לֵיהּ תְּדִיר בְּכָל זְמַנָּא. רוֹקַע הָאָרֶץ
וְצֹאֲצְאֵיהָ, דָּא אֶרְעָא קִדְשָׁא, צְרוּרָא דְחַיִּי. נוֹתֵן
נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ. (הָאָרֶץ) דָּא הִיא דִּיהִבָּה נְשָׁמָה וְגו'.

לשון הקודש

וְצֹאֲצְאֵיהָ נוֹתֵן נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ וְרוּחַ
לַהוֹלְכִים בָּהּ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוּחוֹ, אֲבָל
כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם
– זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַל לְמַעַל,
שֶׁהוּא בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם, וְהַתְּקִינָם תְּמִיד,
בְּכָל זְמַן. רַקַּע הָאָרֶץ וְצֹאֲצְאֵיהָ – זֶה
הָאָרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, צְרוּר הַחַיִּים. נוֹתֵן
נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ. וְהָאָרֶץ זֶה הִיא
שְׁנוֹתֶנֶת נְשָׁמָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּד זֶה וְדָאֵי, וּבָרָא
אָדָם עַל הַכֹּל. זֶהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה מה) אֲנֹכִי
עָשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי. אֲנֹכִי
עָשִׂיתִי אֶרֶץ, וְדָאֵי. מַה הַטַּעַם עָשִׂיתִי
אֶרֶץ? מִשּׁוּם שְׂאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי,
שֶׁהוּא קִיּוּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, שִׁיְהִיָּה הַכֹּל
בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.

פְּתַח וְאָמַר, (שם מב) כֹּה אָמַר הָאֵל ה'
בוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם רַקַּע הָאָרֶץ

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כִּלְאֵי אִיהוּ לְעִילָא, דְּהָא מִתְּמָן
 נִפְקָא נִשְׁמָתָא דְחַיִּי לְהַאי אַרְצָא. וְהַאי אַרְצָא,
 נִקְטָא נִשְׁמָתָא לְמִיתָב לְכִלְא. בְּגִין דְּהָהוּא נָהַר דְּנִגְיָד
 וְנִפְיָק, אִיהוּ יְהִיב וְעִיל נִשְׁמָתִין לְהַאי אַרְצָא, וְאִיהוּ
 נִקְטָא לֹון וְיִהְבָּא לְכִלְא.

תָּא חַיִּי, כִּד בְּרָא קֳדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לִיה לְאָדָם,
 אֲכַנִּישׁ עֲפָרִיה מֵאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא. וְעַבְד
 גְּרַמִּיה בְּאַתָּר דְּמִקְדָּשָׁא לְתַתָּא, וְאַמְשִׁיךְ עֲלֵיה
 נִשְׁמָתָא דְחַיִּי מִכִּי מִקְדָּשָׁא לְעִילָא.

וְנִשְׁמָתָא אִיהִי כְּלִילָא בְּתַלְת דְּרָגִין, וְעַל דָּא ^(דף רז)
 תַּלְת שְׁמָתָן אֵינֹון לְנִשְׁמָתָא, כְּגִוּוֹנָא
 דְּרֹזָא עֲלָאָה. נַפְ"שׁ, רו"ת, נִשְׁמָ"ה. נֶפֶשׁ, הָא אִוְקְמוּהָ
 דְּאִיהִי תַתָּאָה מִכִּלְא. רוּחַ, אִיהוּ קִיּוּמָא דְשְׁלֵטָא עַל
 נֶפֶשׁ, וְאִיהוּ דְרָגָא עֲלָאָה עֲלֵיה, לְקִיּוּמָא עֲלֵיה בְּכִלְא

לשון הקודש

הצדדים של העלם, ועשה את עצמו
 במקום המקדש למטה, והמשיך עליו
 נשמת חיים מבית המקדש למעלה.
 והנשמה היא כלולה בשלש דרגות,
 ועל כן שלשה שמות הם לנשמה, כמו
 שהסוד העליון: נפ"ש, רו"ת, נשמ"ה.
 נפש, הנה פרשוה, שהיא תחתונה
 מהכל. רוח, היא הקיום ששולט על

אמר רבי יצחק, הכל הוא למעלה,
 שהרי משם יוצאת נשמת חיים לארץ
 הזו, והארץ הזו לוקחת הנשמה לתת
 לכל, משום שהנהר ההוא ששופע
 ויוצא, הוא גותן ומכנים נשמות לארץ
 הזו, והיא לוקחת אותן וגונגת לכל.
 בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא
 את האדם, כנס את עפרו מארבעה

בְּדָקָא חַזִּי. נְשָׁמָה, אִיהִי קַיּוּמָא עֲלָאָה עַל כְּלָא,
וְשִׁלְטָא עַל כְּלָא, בְּרִנָּא קַדִּישָׁא עֲלָאָה עַל כְּלָהוּ.

וְאֵלִין תְּלַת בְּרִינִין, כְּלִילִין בְּהוּ בְּבִי נְשָׂא, לְאִינוּן
דְּזֻכָּאן לְפּוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיחוֹן. דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
אוֹת בֵּיהּ נֶפֶשׁ, וְאִיהוּ תְּקוּנָא קַדִּישָׁא לְאַתְתְּקָנָא בְּה
בְּר נְשָׂא. כִּיּוֹן דְּאֵתִי בְּר נְשָׂא לְאַתְדַּבְּרָא בְּהֵאִי דְּרִנָּא,
אַתְתְּקִין לְאַתְעַטְרָא בְּרוּחַ. דְּאִיהוּ בְּרִנָּא קַדִּישָׁא
דְּשָׂרִיא עַל נֶפֶשׁ לְאַתְעַטְרָא בֵּיהּ בְּר נְשָׂא, הֵהוּא דְּזֻכִּי.

כִּיּוֹן דְּאַסְתְּלַק בְּהוּ, בְּנֶפֶשׁ זְרוּחַ, וְעָאֵל וְאַתְתְּקִין
בְּפּוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה בְּדָקָא יְאוּת. כִּדִּין שְׂרִיא
עֲלִיהּ נְשָׁמָה. בְּרִנָּא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, דְּשִׁלְטָא עַל כְּלָא.
כִּיּוֹן לְאַתְעַטְרָא בְּדְרִנָּא עֲלָאָה קַדִּישָׁא. וְכִדִּין אִיהוּ
שְׂלִימָא דְּכָלָא, שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין, לְמִזְבֵּי בְּעֵלְמָא
דְּאֵתִי. וְאִיהוּ רְחִימָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאֵת

לשון הקודש

להתעטר ברוח, שהיא ברינה קדושה
ששורה על הנפש להתעטר באדם
ההוא שזוכה.

כיוון שהתעלה בהם, בנפש והרוח,
ונכנס ונתקן בעבודת רבונו בראוי, אז
שורה עליו נשמה, ברינה עליונה
קדושה, ששולטת על הכל, כדי
להתעטר בברינה עליונה קדושה. ואז
הוא השלם של הכל, שלם בכל

הנפש, והיא ברינה עליונה עליה לעמד
עליה בכל בראוי. הנשמה היא הקיום
העליון על הכל, ושולטת על הכל,
ברינה קדושה, עליונה על כלם.

אלו שלש הדרגות כלולות בבני
האדם, לאותם שזוכים לעבודת רבונם.
שהרי בהתחלה יש בו נפש, והוא
התקון הקדוש לתקן בו את האדם. כיוון
שבא האדם להטהר בברינה הזו, נתקן

אמר, (משלי ח) להנהיל אותי יש. מאן אינון אותי, אלין אינון דנשמתא קדישא בהו.

אמר רבי יהודה, אי הכי הא כתוב, (בראשית ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'. אמר ליה, הכי הוא ודאי. דהא לא אשתאר בהו.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו. שאל רבי תניא לרבי אבא אמרתון דנשמתא לא עיילא בבר נש עד דאסתכלת בפולחנא דקודשא בריך הוא וכדין ליהוי ליה תהיא נשמתא. ואמרתון דנשמתא היא קדישא מעליא על כלא אם בן מאי הוא דאמר קרא כל אשר נשמת רוח חיים וגו', הואיל ותהו להו נשמתא, תהו להו לאשתזבא. לא תהו בידיה.

לשון הקודש

אשר בחרבה מתו (בראשית ז). שאל רבי תניא את רבי אבא, אמרתם שנשמה לא נכנסת לבן אדם עד שמסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא, ואז תהיה לו אותה נשמה, ואמרתם שהנשמה היא קדושה מעלה על הכל. אם כן, מה זה שאמר הכתוב כל אשר נשמת רוח חיים וגו'? הואיל והיתה להם נשמה, היה להם להנצל! לא היה בידו.

העדרים, לזכות בעולם הבא, והוא אותבו של הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר להנהיל אותי יש. מי הם אותי? אלו הם שפיהם נשמה קדושה. אמר רבי יהודה, אם כן, הרי כתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'. אמר לו, כן הוא ודאי, שהרי לא נשאר בהם.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל

אָתוּ שְׁיִלוּהָ לְר' אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לְהוּ בְךָ
 הוּא, וְהָא קָרָא מְסִייעַ לִיה דְּתַבִּי אָמַר אָבּוּי
 (אָבּוּי), דְּכִי אָתָּא טוֹפְנָא לָא חֲזָא (הוּה) בְּר נֶשׁ דִּיעֵבִיד
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינִיה, אֶלָּא נַח. וְזִכּוּתִיה לָא הָוָה
 אֶלָּא לְאַגָּנָא עֲלִיהוֹן וְעַל בְּתִיהוֹן דְּלָא הָוָה זְכוּתִיה
 כֹּל בְּךָ לְאַגָּנָא עַל כֹּל דָּרָא וְאַיְנוּן דִּהוּוּ זַפְּאִין
 בְּקַדְמוּתָא כְּגוֹן חֲנוּךְ יִרְד דִּהוּוּ לְהוּ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא,
 וְחֲזִיִּיאן לְמַעְבַּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינִיהוֹן בְּחֲרָבָה
 מֵתוּ. וְהִינּוּ דְאָמַר כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפּוּי
 אִינוּן דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא הָוָה בְּהוֹן וְלָא תִימָא דְעַל
 אִינוּן דִּהוּוּ בְּטוֹפְנָא אָמַר, אֶלָּא אָתָּא קָרָא וְאָמַר מְכַל
 אֲשֶׁר בְּחֲרָבָה מֵתוּ: (עד כאן מההשמטות)

מְכַל אִינוּן דִּהוּוּ בְּהוּ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. כְּגוֹן חֲנוּךְ,
 יִרְד וְכִלְהוּ צְדִיקָא, כְּגוֹן לְאַגָּנָא עַל אֶרְעָא.

לשון הקודש

וְיִרְד, שְׁהִיְתָה לְהֵם נִשְׁמָה קְדוּשָׁה
 וְרַאוּיִים שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה
 בְּשִׁבְלֵם - בְּחֲרָבָה מֵתוּ. וְהִינּוּ שְׁאָמַר
 כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפּוּי, אוֹתֵם
 שְׁנִשְׁמָה קְדוּשָׁה הִיְתָה בְּהֵם. וְאַל תֵּאמַר
 שְׁעַל אֵלוּ שְׁהִיּוּ בְּמַבּוּל הוּא אָמַר, אֶלָּא
 כֹּא הַבְּתוּב וְאָמַר מְכַל אֲשֶׁר בְּחֲרָבָה

מֵתוּ: ע"כ מהשמטות

מְכַל אוֹתֵם שְׁהִיְתָה בְּהֵם נִשְׁמָה קְדוּשָׁה

כֹּאֵי וְשְׁאֵלוּ אֵת רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן. אָמַר לְהֵם, כְּךָ הוּא, וּפְסוּק זֶה
 מְסִייעַ לוּ, שְׁכַךְ אָמַר אָבּוּי וְאָבּוּי,
 שְׁכַכְאֲשֶׁר כֹּא הַמַּבּוּל, לָא רָאָה וְהִיְתָה
 אָדָם שְׁיַעֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּשִׁבְלוֹ אֶלָּא נַח, וְזִכּוּתוֹ לָא הִיְתָה
 אֶלָּא לְהֵגֵן עֲלֵיהֶם וְעַל בְּתִיהֶם, שְׁלָא
 הִיְתָה זְכוּתוֹ כֹּל כְּךָ לְהֵגֵן עַל כֹּל הַדּוֹר,
 וְאוֹתֵם שְׁהִיּוּ צְדִיקִים בְּתַחֲלָה, כְּמוֹ חֲנוּךְ

דָּלָא יִשְׁתַּצִּי בְּגִינֵיהּוּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, כּל אֲשֶׁר
נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפּוֹ מִכּל אֲשֶׁר בְּחֶרֶבָה מֵתוּ. כְּכֹר
מֵתוּ וְאַסְתַּלְקוּ מֵעֲלָמָא, וְלֹא אֲשַׁתְּאֵר מִנְהוֹן מָאן
דִּינִין עַל עֲלָמָא בְּהָהוּא זְמַנָּא.

תָּא חַזִּי, כִּלְאֵי אֵינוֹן דִּרְגִין, אֵלִין עַל אֵלִין. נֶפֶשׁ
רוּחַ, נִשְׁמָ"ה. דִּרְגָא עַל דִּרְגָא. נֶפֶשׁ בְּקִדְמוּתָא,
וְאִיהִי דִרְגָא תַתָּאָה כְּדִקְאֲמַרְן. רוּחַ לְבַתְרָא, דִּשְׂרִיא
עַל נֶפֶשׁ וְקִיּוּמָא עֵלְהָ. נִשְׁמָה, דִּרְגָא דְסִלְקָא עַל
כִּלְאֵי, וְאוּקְמוּתָא.

נֶפֶשׁ, דָּא נֶפֶשׁ דְדוּד, וְאִיהִי דְקִיּוּמָא לְקַבְלָא נֶפֶשׁ
מֵהָהוּא נֶהָר דִּנְגִיד וְנֶפֶיק. רוּחַ, דָּא רוּחַ
דְקִיּוּמָא עֵלְיָה דִנֶפֶשָׁא, וְלִית קִיּוּמָא לְנֶפֶשׁ אֶלָּא
בְרוּחַ. וְדָא אִיהוּ רוּחַ דִּשְׂרִיא בֵין אִשָּׂא וּמִיָּא, וּמֵהָכָּא
אַתְוֹן תַּאי נֶפֶשׁ.

לשון הקודש

התחתונה, כפי שאמרנו. אחר כך רוח,
ששורה על הנפש ועומדת עליה. הנשמה
הדרגה שעולה על הכל, ובארוה.
נֶפֶשׁ - זו נפש דוד, והיא שעומדת
לקבל הנפש מאותו נהר ששופע ויוצא.
רוח - זו הרוח שעומדת על הנפש, ואין
קיום לנפש אלא ברוח, וזו הרוח ששורה
בין האש והמים, ומכאן נזונית הנפש
הזו.

כמו חנוך, ירד, וכל הצדיקים, כדי
להגן על הארץ שלא תשמד בגלגלם.
זהו שכתוב כל אשר נשמת רוח חיים
באפיו מכל אשר בחרבה מתו, כבר
מתו והסתלקו מן העולם, ולא נשאר
מהם מי שיגן על העולם בזמן ההוא.
בַּא רָאָה, הכל הם דרגות אלו על אלו,
נֶפֶשׁ, רוּחַ, נִשְׁמָ"ה, דִּרְגָה עַל דִּרְגָה.
הנפש בראשונה, והיא הדרגה

רוח, קיימא בקיומא דדרגא אחרא עלאה דאקרי
 נשמה, דהא מתמן נפקי נפש ורוח. מתמן
 אתון רוח. וכד נטיל רוח, כדין נטלא נפש, וכלא
 חד. ואתקריבו דא בדא. נפש אתקריב ברוח, ורוח
 אתקריב בנשמה, וכלא חד.

תא חזי, ויגש אליו, תקרובתא דעלמא בעלמא,
 לאתאחדא דא בדא למחוי כלא חד. בגין
 דיהודה איהו מלך ויוסף מלך. אתקריבו דא בדא,
 ואתאחדו דא בדא.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) כי הנה המלכים
 נועדו, דא יהודה ויוסף. בגין דתרווייהו
 מלכים, ואתקריבו דא בדא לאתופחא תרווייהו
 כחדא. בגין דיהודה אתערב ביה בבנימין, והוה ערב
 לגביה דאבוי ביה, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל

לשון הקודש

יהיה אחר. משום שיהודה הוא מלך
 ויוסף מלך, התקרבו זה לזה ונאחזו זה
 עם זה.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) כי הנה
 המלכים נועדו – זה יהודה ויוסף, משום
 ששניהם מלכים, והתקרבו זה לזה
 להתנבח שניהם יחד, משום שיהודה
 ערב לבנימין, והיה ערב לאביו בו
 בעולם הזה ובעולם הבא, ועל בן התקרב

הרוח עומדת בקיום של דרגה אחרת
 עליונה שנקראת נשמה, שהרי משם
 יוצאות נפש ורוח, משם נזוגית הרוח.
 וכשנוסעת הרוח, אז נוסעת הנפש, והכל
 אחד. ומתקרבים זה לזה. הנפש נקרבת
 לרוח, והרוח נקרבת לנשמה, והכל
 אחד.

בא ראה, ויגש אליו, התקרבות של
 עולם עם עולם, להאחזו זה עם זה, שהכל

דָּא אֶתְקָרִיב קַמִּיָּה דִּי־וֹסַף, לְאַתְוּוּכְחָא עַמִּיָּה עַל
 עַסְקָא דְבַנְיָמִין, וְדָלָא לְמַחֲוֵי בְּגַדּוֹי בְּהַאי עֲלָמָא
 וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (בראשית מג) אֲנֹכִי
 אֶעְרַבְנּוּ מִיָּדִי תְּבַקְשֵׁנוּ אִם לֹא הִבִּיאֹתִיו אֵלֶיךָ
 וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחִטָּאתִי לְךָ כָּל הַיָּמִים. בְּהַאי עֲלָמָא
 וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי.

וְעַל דָּא, כִּי הֵנָּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּיו,
 אֶתְרַגְּזוּ בְּחֻדָּא, וְאֶתְרַגְּזוּ דָּא בְּדָא בְּגִינִיָּה
 דְבַנְיָמִין. מַה כְּתִיב, הִמָּה רָאוּ בֵּן תְּמָהוּ נִבְחְלוּ נַחְפְּזוּ
 רְעֵדָה אַחְזָתָם שָׁם, לְכָל אֵינוֹן דְּהוּוּ תַמָּן. (לְכַלְהוּ שְׂאָר
 שְׂבַטֵין דְּהוּוּ תַמָּן).

חֵיל פִּיּוּלְדָּה, בְּגִין דְּהוּוּ דַחְלִין, לְקַטְלָא וּלְאַתְקַטְלָא,
 וְכֻלָּא בְּגִינִיָּה דְבַנְיָמִין. (ד"א עיין זה מה כתיב בן תמהו נבחלו
 נחפזו וכלא בגיניה) דְּהַאי יוֹסֵף אֲזַדְבֵּן בְּגִינִיָּה דִּיהוּדָּה,

לשון הקודש

בְּשִׁבִיל בְּגִינִין. מַה כְּתוּב? הִמָּה רָאוּ בֵּן
 תְּמָהוּ נִבְחְלוּ נַחְפְּזוּ רְעֵדָה אַחְזָתָם שָׁם,
 לְכָל אוֹתָם שְׁהִיוּ שָׁם. וְלְכָל שְׂאָר הַשְּׂבָטִים
 שְׁהִיוּ שָׁם.

חֵיל פִּיּוּלְדָּה, מְשׁוּם שְׁהִיוּ פּוֹחֲדִים
 לְהַרְגַּ וּלְהַהַרְגַּ, וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל בְּגִינִין.
 וְמַה כְּתוּב? בֵּן תְּמָהוּ נִבְחְלוּ נַחְפְּזוּ, וְהַכֵּל בְּגִלְלוּ
 שְׁהִירֵי יוֹסֵף נִמְכַר בְּגִלְלוּ יְהוּדָּה וְאָבִד

לְפָנֵי יוֹסֵף לְהַתּוֹכַח עִמּוֹ עַל עַסְקוֹ שֶׁל
 בְּגִינִין, שְׁלֹא לְהִיּוֹת בְּגַדּוֹי בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מג)
 אֲנֹכִי אֶעְרַבְנּוּ מִיָּדִי תְּבַקְשֵׁנוּ אִם לֹא
 הִבִּיאֹתִיו אֵלֶיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחִטָּאתִי
 לְךָ כָּל הַיָּמִים, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
 וְעַל כֵּן, כִּי הֵנָּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ
 יַחְדָּו, הִתְרַגְּזוּ יַחַד וְהִתְרַגְּזוּ זֶה עִם זֶה

וְאֶתְאָבִיד מֵאָבוֹי. וְהִשְׁתָּא אֶתְעָרַב בֵּיהּ בְּבִנְיָמִין,
וְדַחִיל דְּלֹא יִתְאָבִיד. וּבְגִין כֶּךָ וַיִּגֶשׁ אֵלָיו יְהוּדָה.

דְּבַר אַחַר, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, דָּא יְהוּדָה
וַיּוֹסֵף, (דף 17 ע"ב) דְּאִזְדַּמְנוּ לְאֶתְוֹפְחָא דָּא עִם דָּא,
לְאֶתְוֹפְחָא תְּרוּוּיָהּוּ בְּחֻדָּא. בְּגִין דִּיהוּדָה הָוָה מְלֹךְ,
וַיּוֹסֵף הָוָה מְלֹךְ, וְתְרוּוּיָהּוּ אֶתּוּ בְּחֻדָּא לְאֶתְוֹפְחָא דָּא
עִם דָּא. דָּא עַל בְּנִימָן, וְדָא עַל בְּנִימָן.

כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רָזָא דְמַהִימְנוּתָא
הַבָּא, דִּהָא כֹּד רַעוּתָא אֶשְׁתַּבַּח, וְקִשּׁוּרָא אֶתְעַטֵּר
בְּחֻדָּא, בְּדִין תְּרִין עֲלָמִין מִתְקַשְּׁרִין בְּחֻדָּא וְאִזְדַּמְנוּ
בְּחֻדָּא. דָּא לְאַפְתָּחָא אוּצָרָא, וְדָא לְלִקְטָא וְלִמְכַנְשׁ
בְּגִיָּיהּ. וּבְדִין כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, תְּרִין עֲלָמִין
קַדִּישִׁין, עֲלָמָא עֲלָאָה וְעֲלָמָא תַתָּאָה.

לשון הקודש

כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, סוּד
הָאִמוּנָה כָּאן, שְׁהַרִי כְּשִׁנְמִצָּא הַרְצוֹן,
וְהַקְּשֵׁר מִתְעַטֵּר יַחַד, אִזּוּ שְׁנֵי עוֹלְמוֹת
נִקְשָׁרִים יַחַד וּמִזְדַּמְנִים יַחַד, זֶה לְפָתַח
אֶת הָאוּצָר – וְזֶה לְלִקֵּט וְלִכְנֵס לְתוֹכוֹ.
וְאִזּוּ, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, שְׁנֵי
עוֹלְמוֹת קְדוּשִׁים, הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן
וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

לְאָבוֹי, וְכַעַת עָרַב לוֹ לְבִנְיָמִין, וּפְחַד
שְׂלֵא יֵאבֵד, וּמִשּׁוּם כֶּךָ וַיִּגֶשׁ אֵלָיו
יְהוּדָה.

דְּבַר אַחַר כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ – זֶה
יְהוּדָה וַיּוֹסֵף שֶׁהִזְדַּמְנוּ לְהִתְוַפֵּחַ זֶה עִם
זֶה, לְהִתְוַפֵּחַ שְׁנֵיהֶם יַחַד, מִשּׁוּם
שִׁיְהוּדָה הָיָה מְלֹךְ וַיּוֹסֵף הָיָה מְלֹךְ,
וּשְׁנֵיהֶם כָּאוּ יַחַד לְהִתְוַפֵּחַ זֶה עִם זֶה, זֶה
עַל בְּנִימָן – וְזֶה עַל בְּנִימָן.